

Eagles

Malmö Stadion 2009-05-29

Betyg: 3 kronor

.....

Supergruppen Eagles inleder sin Europaturné i Malmö av alla ställen och evenemanget drar drygt 17 000 personer till Stadion denna helt vindstilla och ljumma försommarekväll. Malmö Stadion är dock ingen speciellt bra konsertarena, på innerplan studsar ljudet betänkligt mot den nedgångna betongläktaren och de slitna gamla ljusblå stolarna har för länge sedan sett sina bästa dagar. Det är vädret, nostalgin och gruppens karaktäristiska stämsång som räddar betyget som till sist hamnar på godkänt, men mycket mer än så blir det inte.

Paul Carrack är förband och värmer upp publiken med sina gamla hits som han blandar mellan gruppen Ace, det egna soloprojektet och sejouren i Mike + the Mechanics. Vi får höra låtar som *Another cup of coffee*, *The living years* och *Over my shoulder* innan Carrack lämnar över stafettpipen på arenan efter tre kvart.

Trettonmannabandet, inkluderat de fyra ordinarie örnarna, intar den åttio meter långa scenen exakt klockan halv nio medan solen sakta sänker sig över staden. Inledningen hämtas från senaste plattan *Long road out of Eden* men efter två låtar därifrån blir det säkra kort från den tidiga 70-talskatalogen. Det är till och med så att *Hotel California* överraskande dyker upp redan som fjärde låt. Intro till den överläts till trumpetaren Bill Armstrong som med ett mäktigt solo drar ner en av kvällens största applåder. Don Henley äger sen fullständigt låten och blandar trummor och sång på ett sätt som ger en av kvällens mer sällsynta stäpalskänslor.

Med samtliga musiker på scen samtidigt översköljs vi av en tät ljudmatta. Speciellt påtagligt blir det när de fyra blåsarna får utrymme och harmonierar med gitarrfraser och stämsång. Perfektionismen och strävan efter det perfekta ljudet finns kvar men själva intensiteten och spelglädjen är ändå minimal om man jämför med hur det såg ut när *Hell freezes over* spelades in 1994. Visserligen har det gått ytterligare 15 år och tiden har kanske hunnit ikapp de nu drygt 60-åriga rockrävarna. Speciellt är det Glenn Freys röst som inte låter lika bra som tidigare. Det är istället Henley sång och Joe Walsh tunga gitarriff som får Eagles att lyfta i klassiker som *One of these nights* och *In the city*.

Kvällens lågvatten är Walsh soloprojekt *Funk 49* tillsammans med Henleys dito *Dirty laundry*. Jag förstår inte ens tanken över varför man spelar dessa, i mitt tycke, totalt meningslösa alster. Varför finns inte *Pretty maids all in a row*, *Wasted time*, *Learn to be still* eller fantastiskt underbara *The last resort* med bland de tjugo låtarna på kvällens låtlista, som verkligen lämnar betydligt mer att önska. Jag hade förstått om medlemmarnas solomaterial hållit en högre klass än bandets egna låtar, men så är definitivt inte fallet. Walsh blir den största syndaren med inte mindre än tre låtar från soloprojekt medan Henley får två och Frey ingen alls. Timothy B. Schmit som blev medlem först 1977, får nöja sig med att sjunga solo i *I can't tell you why*.

Steuart Smith är gruppens inhyrda gitarrist efter att Don Felder fick sparken 2001. Felder var med vid återföreningen 1994 men medlemmarnas stora egon gjorde till sist situationen ohållbar, och efter att ha stämt varandra för kontraktsbrott gjorde man upp i godo så sent som 2007. Smith gör Felders gitarrpartier med bravur och är bandets kanske bästa gitarrist i hård kamp med Walsh.

Avslutningen blir trots allt värdig med Henley vid mikrofonen i *Desperado*, däremot kan det tyckas snålt med endast två extranummer. Malmöpubliken applåderar ivrigt och ropar efter bandet men det blir inte mer den här kvällen. Turnén drar vidare till andra delar av Norden innan den når resten av Europa under sammanlagt sextio dagar. Sen undrar jag om det inte är slut för gott och det är nog något som alla skulle må bäst av i längden.

Fotnot.

*Både Paul Carrack och Eagles inledde sina respektive spelningar under kvällen med låten **How long**, dock inte samma låt. Carracks version framfördes i original 1975 av gruppen Ace, där Carrack var sångare, och blev en stor hit i USA med en tredjeplacering som bäst. Låten har även spelats in av Rod Stewart. Eagles låt spelades in 2007 på albumet **Long road out of Eden** men skrevs av J.D. Souther redan 1972. Souther var dessutom med och skrev Eagleslåtarna **Heartache tonight** och **New kid in town**.*

Peter Kronström